

Familia

Cándida Piña

Fisioterapeuta pediàtrica

ESFORÇ. És millor que l'infant estigui en terra o en una estora perquè s'esforci a alçar-se. I.BUJ

Caminadors infantils, sí o no?

Arran d'un estudi elaborat al Canadà, es comença a qüestionar la idoneïtat d'aquest objecte, perquè força a **postures no adients**

Fa algunes setmanes va publicar la notícia que el Canadà ha prohibit la venda, revenda, publicitat i importació de caminadors infantils, els coneguts com a taca-taca. Aquesta prohibició ha obert un debat als països europeus sobre els perills d'aquests dispositius.

El govern del Canadà ha pres aquesta mesura després de llegir un document fet per la Canadian Paediatric Society en què s'alerta dels perills que comporta la utilització per part dels infants dels caminadors. Es consideren perillosos pel risc que el nin vagi cap a les escales i caigui, també pel fet que es poden lesionar més fàcilment, ja que amb el taca-taca són capaços d'arribar a objectes a què abans no arribaven, alguns dels quals són perillosos, com objectes pesants o afilats i líquids tòxics. Una enquesta feta per aquesta mateixa entitat l'any 2002 destaca que el 7% de totes les visites anuals que reben els pediatres canadencs

ho fan com a conseqüència d'un accident causat per aquests dispositius.

Els pros i els contres

Analitzem un per un els arguments que usen els defensors d'aquests aparells. Molts pares consideren el caminador com un bon recurs per a la cura de l'infant; com que està assegut o semiassegut i confinat en un espai tancat, fa sensació de seguretat i a la vegada dona al nin llibertat de moviment. En realitat, és tot el contrari; els caminadors són inestables i el nin pot desplaçar-se a gran velocitat i arribar als 3,6 km/hora, a més que, com ja hem comentat, els permet arribar a objectes perillosos. Algunes estadístiques parlen d'una freqüència d'accidents d'entre un 12% i un 50%.

Algunes teories parlen que els caminadors infantils estimulen la marxa del nin, ja que mou les cames i es desplaça. La realitat és que per aconseguir la marxa, igual que per a qualsevol altra habilitat motriu, el sistema nerviós del nin necessita

anar fent ajustos en el patró de moviment a mesura que va rebent i processant la informació que li arriba cada vegada que el nin fa un intent de caminar. Quan l'infant usa un caminador, la informació que arriba al seu sistema nerviós no és real ni completa, perquè la posició no és l'adequada ni la càrrega de pes sobre les seves cames és completa (estan suspeses). Mentre són al caminador no poden practicar les reaccions d'equilibri ni el balanceig de braços necessaris per desenvolupar un patró de marxa adequat. Tot això fa no només que no estimuli l'aparició de la marxa, sinó que hi provoqui retard, atès que s'ha de

'desaprendre' un patró inadequat per després adquirir l'adequat.

Encara n'hi ha més, l'ús de taca-taca no només produeix retard en l'aparició de la marxa, sinó que també afecta l'adquisició d'altres fites motrius com l'arrossegament, el gateig o la sedestació lliure.

Us demanareu: com és possible que afecti coses tan disperses? La resposta és senzilla. Tot el temps que el nin està confinat al caminador, no està en terra practicant les diferents estratègies per desenvolupar noves postures i maneres de desplaçar-se. Si es col·loca un infant en una estora en terra i veu una jogueta o alguna cosa que li interessa a prop, cercarà la manera

més adient d'usar el cos per arribar al seu objectiu. Segurament, al principi farà intents que no tindran èxit i es frustrarà (tal vegada plori o simplement en desisteixi i es posi a jugar amb alguna cosa que estigui més al seu abast), però tot aquest procés és molt beneficiós per a ell en totes les àrees. Des del punt de vista motriu, és d'aquests intents d'on del seu sistema nerviós treu la informació per fer els ajustos posturals necessaris per desenvolupar un patró de moviment que sí que li permeti adquirir l'habilitat motriu desitjada i, des del punt de vista emocional, comença a experimentar la frustració i a adaptar-s'hi, a més de la necessitat d'esforçar-se per aconseguir el que un vol. De l'altra manera, dins el caminador, simplement arrossegant els peus arriba al que vol i punt.

Ús estès

A l'estat espanyol, l'ús d'aquest tipus de dispositius és una pràctica molt estesa; es calcula que el 43% de les famílies reconeixen usar-lo o haver-ho fet amb els seus fills. Són moltes les entitats científiques que desaconsellen

aquesta pràctica, com l'Associació Espanyola de Pediatria, que en un document elaborat pel seu comitè de seguretat i prevenció de lesions infantils diu textualment que quadruplica el risc de caiguda per una escala, dupliquen el risc de fractura per caiguda per una escala i, a més, avancen l'edat d'aquest tipus de caiguda de dotze a vuit mesos. També diu que augmenten significativament el risc de cremades i intoxicacions.

Altres opcions

Com a alternativa als caminadors, existeixen els centres d'activitats estàtics (semblants als caminadors però sense rodes), que ens poden servir per tenir el nin controlat i entretingut mentre el cuidador fa alguna cosa (durant un espai curt de temps, la postura tampoc no és l'adient per estar-hi estones llargues). De tota manera, el que és més recomanable és tenir el nin en terra, damunt una manta o una estora, amb llibertat per experimentar. Els coneguts com a parcs per a nadons són una opció intermèdia que també ens pot donar bons resultats. —

Recomanacions

<http://www.aeped.es/> La pàgina web de l'Associació Espanyola de Pediatria, on es poden consultar aquest i altres temes d'interès relacionats amb la salut dels més petits.

<http://www.toysrus.es/> i <http://www.hoptoys.es/> Són algunes pàgines web on podeu trobar mantes i altres sistemes per poder tenir el nin en terra amb comoditat.